

møde Modstand fra min Side; jeg kan godt samarbejde med ham i det Udvalg, der eventuelt bliver nedsat, paa at faa en for Kreditorerne nogenlunde tilfredsstillende Form derfor. Det vilde vist være praktisk, fordi man jo meget lettere kan faa udnævnt Repræsentanter for Kreditorerne, end man kan foretage et Valg, ved hvilket samtlige Kreditorer paa en eller anden Maade skal have Valgret. Her er det nemlig muligt, at man vil følge Konkurslovens Regler og lade stemme ikke alene efter Kreditorernes Antal, men ogsaa efter Tilgodehavendernes Størrelse, og saa maa man have inddelt Kreditorerne i Klasser, og at faa dem delt er allerede et Arbejde, men det kan vel lade sig regne ud, men derefter skal der stemmes over hele Landet, og det er meget at sætte i Værk, og da jeg kender det ærede Medlem Hr. Kragh som en praktisk Mand, ser jeg ogsaa deri et Bevis for, at han nærmest er af den Anskuelse, at det vilde være heldigt at faa udnævnt to eller tre — eller hvor mange det nu skulde være — nye Medlemmer i Komiteen som Repræsentanter for Kreditorerne. Men alt dette kan jo nærmere forhandles i et Udvalg. Det, det nu gælder om, er at komme fremad med dette Forslag og faa en endelig Lov ud af det, saaledes at der kan finde den store a conto Udbetaling Sted, der er stillet i Udsigt. Det er dog vel nu snart rykket saa langt frem, at Hovedbankerne kunde tage Stilling til det Ansvar, som paahviler dem ifølge den Maade, hvorpaa de garanterede for Diskontobanken i 1922. Jeg skal slet ikke her i dette Øjeblik hverken støtte eller modsige den Paastand, at Bankerne i 1922 paatog sig en juridisk Garanti for Diskontobankens Solvens paa det Tidspunkt overfor Indskyderne i Diskontobanken, fordi det er mig ikke saa vigtigt i dette Øjeblik at disputere om, hvorvidt Bankerne i 1922 har garanteret Indskyderne i Diskontobanken 100 pCt. af deres Tilgodehavende. Det er mig ikke saa vigtigt at disputere herom, fordi mit Syn paa Bankernes Stilling er det, at hvis de ikke har paataget sig et saadant juridisk Ansvar i 1922, saa bør de paatage sig det nu, og det bør de gøre i egen Interesse. Man er jo fra alle Sider enig om — og det har man ogsaa været i dette høje Ting fra de forskellige Partiers Side, hvorfra der har været talt —, at Bankens Ruin skyldes uheldig Udvikling af Engagementer, som var indgaaet i 1922, inden den nye Leder traadte til, og disse Engagementer var de garanterende Banker bekendt, da de sagde

god for den nye Ordning af Diskonto- og Revisionsbanken. Og naar Forholdet er saadant, synes jeg, at Bankerne i hvert Fald har et moralsk Ansvar overfor de Mennesker, som den Gang havde Penge indestaaende i Diskontobanken eller senere har indskudt deres Midler i denne Bank, og at det for Bankvæsenets Anseelse i det hele var ønskeligt, om de den Gang garanterende eller godsigende Banker, hvad man nu vil kalde dem, nu vilde søge at tilvejebringe — hvad de let vil kunne — en saadan Ordning, at de overtager hele denne Banks Administration og Likvidation og saa udbetaler til Indskyderne saa stor en kontant Dividende, som det paa nogen Maade er muligt, og ved en eller anden Art af Repræsentativer straks giver Indskyderne Resten af deres Tilgodehavender. Saa bliver Bankerne Herrer over hele Diskontobankens Bo, og saa falder for Resten hele Spørgsmaalet om Indskydernes Representation i Bankkomiteen ved Siden af dem, der nu sidder der, helt bort. Det er ogsaa Kreditorforeningen klar over i det Andragende, den Henvendelse, den har rettet til Rigsdagen, og jeg tror, at det i alle Henseender vilde være den ønskeligste Ordning, at de Hovedbanker, som i sin Tid godkendte den Rekonstruktion, der i 1922 fandt Sted af Diskonto- og Revisionsbanken, uden synderlig længere Betænkningstid ganske roligt overtog Banken og indlæste Indskyderne. Saa kunde Bankens Likvidation foregaa i Ro. Man maa jo nemlig ikke tro, at det er en Likvidation, der bliver færdig paa to—tre Aar. Det er blevet nævnt her, at Detailhandlerbankens Likvidation til en vis Grad fungerer endnu, men det kan saamænd ogsaa komme til at vare baade otte og ti Aar, inden man bliver færdig med Diskontobankens Likvidation, og det, tror jeg, kan det danske økonomiske Samfund i det hele ikke være tjent med; det vil de store Banker i København faa haardest at føle. Det var langt bedre, om Landmandsbanken, Nationalbanken, Handelsbanken og Privatbanken nu i strengeste Forstand vedstod ogsaa det moralske Ansvar, som knytter sig til de Forsikringer, de i 1922 afgav overfor Offentligheden, derved at de overtog Likvideringen af Diskontobanken og udbetalte, dels i Kontanter, dels i Repræsentativer, samtlige Indskydere deres Tilgodehavenders fulde Paalydender.

Erhvervsministeren (Stæuning): Det sidste Spørgsmaal, der er rejst under denne Forhandling af det ærede Medlem Hr. Zahle, om Bankernes Ansvar og om den